

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 694: Mọi Pháp Sở Dĩ Có Đủ Loại Khác Biệt, Là Tùy Theo Nghiệp Lực Mà Khác (Duy Thức Sở Biến) (Phần Hạ)

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 059)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Tất cả pháp sở dĩ có muôn vàn sai khác, là tùy theo nghiệp lực mà khác biệt (duy Thức sở biến), nghiệp lực phức tạp thì hiện tượng cũng phức tạp, nghiệp lực thuần tịnh thì hiện tượng cũng thuần tịnh, may mắn không sai chạy, đây gọi là “Không tức là Hữu”. Phàm phu không rõ đạo lý này, bác bỏ nhân quả, thủ trước không tướng (chấp trước vào tướng không), không chuyển ác nào chẳng làm, đây là cái nhân của sự đọa lạc.】

Điều này hiển thị rõ sự thuần tịnh và phức tạp của nghiệp lực, từ giai đoạn ba mươi năm, ba mươi năm này, chúng ta có thể thể hội được. Hiện tại ngày càng phức tạp, hiện tượng đương nhiên là phức tạp; nếu nghiệp lực thuần tịnh, hiện tượng sẽ thuần tịnh. Những tướng nào là thuần tịnh? Thế giới Tây phương Cực Lạc là thuần tịnh, thế giới Hoa Tạng của Tỳ Lô Giá Na Phật nói trong “Kinh Hoa Nghiêm” là thanh tịnh. Thế giới của người ta tại sao lại thanh tịnh? Tất cả chúng sanh sống trong thế giới đó, cách nghĩ, cách nhìn đều rất đơn thuần, họ không hề phức tạp. Giống như chúng ta hôm nay cầu sanh về thế giới Tây phương Cực Lạc, Phật trên kinh nói với chúng ta phải “nhất hướng chuyên niệm”, một, chỉ nghĩ đến một, những thứ khác đều không nghĩ, một tức là thuần tịnh. Mỗi một người đều là nhất hướng chuyên niệm vãng sanh về Tây phương Tịnh Độ, cho nên người ở Tây phương Tịnh độ tuy rất nhiều, nhưng mọi người đều là nhất hướng chuyên niệm mà đến được. Họ không có tạp niệm nào khác, chỉ có A Di Đà Phật, đây chính là thuần tịnh. Cõi Tây Phương được xưng là thế giới Cực Lạc, không phức tạp; phức tạp thì khổ, thuần tịnh thì vui rồi. Quý vị nếu thực sự thể hội được đạo lý này, quý vị mới thực sự có trí huệ, quý vị thực sự đã khai ngộ rồi.

Chúng ta học kinh giáo, tôi học một bộ kinh, thuần tịnh, an lạc! Quý vị nếu muốn học toàn bộ “Đại Tạng Kinh”, quý vị sẽ vô cùng mệt mỏi, dấu nhọc nhằn đến chết cũng học không thành công, phân lượng quá nhiều rồi. Ở Trung Quốc chúng ta có một bộ “Tứ Khố Toàn Thư”, khi bộ sách này xuất bản ở Đài Loan, do Thương Vụ Ấn Thư Quán xuất bản, tổng giám đốc của Thương Vụ Ấn Thư Quán nói chuyện với chúng tôi về phân lượng của “Tứ Khố Toàn Thư”, chỉ là từ đầu đến cuối đọc qua một lần, chứ chẳng thể nào đi sâu nghiên cứu thêm gì khác, chỉ đọc qua một lần. Ông ấy nói: Giả sử một người sinh ra là biết đọc, vừa chào đời liền đọc, tuổi thọ của người đó rất dài, có thể sống đến một trăm hai mươi tuổi, đến lúc qua đời ở tuổi một trăm hai mươi, bộ ‘Tứ Khố Toàn Thư’ này vẫn còn chưa đọc xong, quý vị liền biết phân lượng của bộ sách này nhiều bao nhiêu. Chúng ta ngày nay nói “Đại Tạng Kinh” nhiều, bản in bìa cứng “Đại Tạng Kinh” của chúng ta có một trăm tập, một bộ “Tứ Khố Toàn Thư” là một ngàn năm trăm tập, bằng mười lăm bộ “Đại Tạng Kinh”, phân lượng nhiều đến như vậy. Thế nên hãy học tập, mà một khi đã tập thì chẳng có được bất kỳ thành tựu nào cả. Quý vị phải biết, người thực sự thông minh thì chuyên nhất, quý vị mới có thể có thành tựu, quý vị mới có thể thành công, không thể làm tập nọ. Vì vậy nghiệp lực tịnh, thì tướng liền tịnh.

“Mấy may không sai chạy” là đúc kết lại hai hiện tượng ở trên, nghiệp lực phức tạp thì hiện ra hiện tượng phức tạp, nghiệp lực đơn thuần thì hiện ra hiện tượng đơn thuần, nhân duyên quả báo mấy may không sai chạy, đây đều là nói ra chân tướng sự thật. Tuy là hiện tượng, mặc kệ hiện ra là tướng phức tạp hay tướng đơn thuần, cái tướng này đều là tướng sanh diệt tương tục của chín trăm nghiệp nhân quả báo trong một sát na, không có ngoại lệ. Tịnh độ chư Phật cũng như vậy, Lục đạo, Thập pháp giới của chúng ta cũng là như vậy, không có ngoại lệ.

Chân thực mà nói, đương thể tức không, liễu bất khả đắc. Cho nên Phật dạy dỗ chúng ta phải buông xả, dạy chúng ta phải vô trụ, bởi vì đương thể tức không, liễu bất khả đắc, quý vị trụ vào cái gì? Quý vị buông xả là đúng rồi, buông xả thì liền tương ứng với chân tướng sự thật. Buông xả là trong tâm quyết định không có vọng tưởng phân biệt chấp trước, đoạn trừ những thứ này đi, thì tâm thanh tịnh hiện tiền. Tại sao lại còn dạy quý vị sanh tâm? Bởi vì nghiệp lực đang biến đổi, cho nên dạy quý vị sanh tâm, dạy quý vị sanh thiện tâm, biến hiện ra sẽ là cảnh giới thiện; dạy quý vị sanh tịnh tâm, biến hiện ra sẽ là cảnh giới thanh tịnh. Đây là Phật dạy chúng ta phải sanh tâm, không sanh tâm

không được. Không sanh tâm tại sao không được? Không sanh tâm, quý vị nhất định chịu sự chi phối của nghiệp lực. Đời này tôi không tạo nghiệp, tâm rất thanh tịnh, nhưng trong đời quá khứ có nghiệp, từ vô lượng kiếp đến nay không ngừng tạo nghiệp, nghiệp lực đó sẽ khởi hiện hành, định lực của quý vị không chế được, nó tạm thời không khởi hiện hành, một khi định lực đó mất đi, không chế không được, liền lập tức khởi hiện hành. Điều này Phật nói rất nhiều trên kinh. Phật nói với chúng ta, người sanh vào Tứ thiên thiên, người sanh vào Tứ không thiên, Tứ thiên, Tứ không thiên đều là nhờ vào định lực mà vãng sanh. Tầng thứ của các cõi trời không giống nhau, càng lên cao định công càng sâu, cũng có nghĩa là, thời gian trong định của họ càng dài. Dài nhất là cõi trời Phi tướng phi phi tướng xứ, định lực của vị đó kéo dài tám vạn đại kiếp, tám vạn đại kiếp thực sự là một con số rất dài. Tám vạn đại kiếp hết rồi, định lực của vị ấy bị mất đi, khi mất đi lại phải đọa lạc xuống, đọa vô cùng thâm, kinh Đại thừa có nói, thông thường đều là đọa vào địa ngục A-tỳ. Tại sao vị ấy lại tạo tội nghiệp nặng như vậy? Bởi vì vị ấy phỉ báng Tam Bảo. Vì chính họ không biết, tưởng rằng sanh đến Tứ thiên thiên, Tứ không thiên thì đã chứng đắc đại Niết-bàn, không sanh không diệt rồi; đến lúc đó định lực của họ mất đi, lại phải đọa lạc, thế là họ sinh tâm nghi ngờ, cho rằng lời nói của mười phương chư Phật là giả chứ không phải thật, “Ta đã chứng đắc đại Niết-bàn, tại sao ta vẫn phải đọa lạc?”. Vì vậy họ liền phỉ báng Tam Bảo, do tội nghiệp phỉ báng Tam Bảo mà phải đọa địa ngục A-tỳ. Người thế gian chúng ta thường nói, trào cao ngã đau, cũng chính là đạo lý này. Cho nên chân tướng sự thật không thể không minh liễu, sau khi minh liễu chúng ta mới không đến nỗi xảy ra hiểu lầm, mới có thể bước đi trên một con đường chánh đạo. Tứ thiên, Tứ không thiên là ngã rẽ sai lệch, không phải chánh đạo, đi sai đường rồi. Chúng ta phải biết rõ, quả thật là phạm sở hữu tướng giai thị hư vọng (phạm những gì có tướng đều là hư vọng).

Không tức là hữu, hữu tức là không. Đoạn trước nói, hữu tức là không, đều là giả tướng; không tức là hữu, đều là cảnh giới biến hiện ra từ trong tự tánh. Phạm phu không rõ đạo lý này, lý không hiểu, đối với chân tướng sự thật thì hoàn toàn mù tịt, thế là họ mê hoặc. Chỉ mê lầm thôi thì vẫn chưa đến nỗi nào, cái đáng ngại nhất là họ lại hết sức cố chấp vào thành kiến của riêng mình, hề chưa tận mắt nhìn thấy nhân duyên quả báo thì dứt khoát không tin. Quý vị nói với họ: ‘Ông tạo tội nghiệp sẽ bị đọa địa ngục’. Họ liền vặn lại: ‘Địa ngục ở đâu? Ông đã nhìn thấy chưa?’. Dẫu cho quý vị có nói mình đã nhìn thấy rồi, họ vẫn không tin mà bảo rằng: ‘Đó là ông nhìn thấy, chứ tôi đâu có thấy. Vẫn là

không tin, đòi chính họ nhìn thấy họ mới tin, người khác nhìn thấy bảo cho biết, họ đều không thể tiếp nhận, họ không tin. Những người như vậy là hết cứu rồi, đây gọi là bác bỏ nhân quả, không tin nhân quả báo ứng. Quý vị nói với họ về thế giới Tây phương Cực Lạc, có A Di Đà Phật. Họ sẽ mỉa mai: ‘A Di Đà Phật là thật sao? Ông tin có A Di Đà Phật ư? Nhân quả báo ứng là thật ư, ông cũng tin à? Gặp phải người như vậy, đây chính là nhất xiển đề mà trên kinh Phật đã nói, không có thiện căn, khuyên bảo kiểu gì cũng chẳng lọt tai. Gặp người hạng này thì có cách gì đâu? Chúng ta đành chấp tay niệm A Di Đà Phật, họ thích làm sao thì tùy ý họ, chúng ta thật chẳng thể nào giúp được. Không những tôi không giúp được, chư Phật Bồ-tát đến cũng không giúp được, bạn không tin mà! Những người không tin nhân quả báo ứng này, thủ trước không tướng (chấp trước vào tướng không). Không tướng này là gì? Cho rằng con người chết đi là hết, tất cả đều không còn nữa. Làm gì có luân hồi, làm gì có báo ứng? Chết là xong hết. Thế là đời này họ có thể không chuyện ác nào chẳng làm, muốn làm cái gì thì làm cái đó, đây là nguyên nhân đọa lạc của họ. Đến về sau họ tận mắt chứng kiến địa ngục, rơi vào luân hồi, lúc đó hối hận cũng đã không kịp nữa rồi.

Từ đó có thể thấy, người thực sự có duyên lành với Phật pháp, có thể nghe được Phật pháp, có thể tin tưởng, có thể tiếp nhận, điều này Phật trên kinh có nói, nếu như không có thiện căn phước đức, thì không được! Nếu như tin tưởng Tịnh độ, đó là thiện căn phước đức rất sâu dày. Thiện căn phước đức ít thì vẫn không được, chúng ta đọc thấy trong “Kinh Vô Lượng Thọ”, vương tử A Xà trong quá khứ từng cúng dường bốn trăm ức vị Phật, thiện căn như vậy vẫn không được, vẫn còn kém một bậc. Trong đời quá khứ từng cúng dường bốn trăm ức vị Phật, không ít đâu, thiện căn phước đức dường ấy mà vẫn chưa thể đạt đến niềm tin trọn vẹn nơi thế giới Cực Lạc, nên cũng chưa thể phát nguyện vãng sanh. Chúng ta tự suy xét lại mình, chúng ta nghe được rồi, thực sự tin tưởng, thực sự phát nguyện, vậy thì quý vị nên tự chúc mừng chính mình, thiện căn phước đức của quý vị vượt hơn vương tử A Xà rất nhiều.